

في ايام الشباب من وودوتى بياء الوصه بريد الجيوب
 جون دو بادام مغز در پوستى عباغ عن كمال المعاني
 حكمت داشتيم تا كه اتفاق با سكون سفر افتاد
 اى ساقر الجيب سيل زمينى كه با نامداى اى جا
 عتاب آغاز كرد اى شرع فى العتاب كه درين مدت
 قاصدى بياء الوصه بالترسيه بيك نفوس تادى
 اى التحصن احوالى كفتم در بوع آدمم كه ديع قاصد
 بحال توروشى كرد و من محروم كفايل
 مى نوشتم تا هم و بر نامى بر دم حسد كوچر ايديش
 از من مشتاق بيندروى تو **تويت** يار ديديش اى
 قديم مرا كه بغم الكافى الفارسى بنميد تا كيد كافر
 فيما سبق و من قال مقم فقد غفل بزبان تو بدم
 تى من و اذن يعنى انك لا تقدر على ان تسمى بلسانك
 و ا توب بكلامك علقه بقوله كه مرا توبه بشميشه نخواهد
 بودن معنا به بالترى كه بكا توبه قله ايله اولاجى كلكه
 رشك لفظ رشك بمعنى الغبطة و ايلم للمكاف و من قال
 يعنى غم فلم يات بالمعنى الاصلى ايد كه كسى سيم
 بسكون الواو و الكسرة المجهولة بمعنى الشهان نظر
 بسكون الواو در تو كند اى اعطان احدا بنظر الله سبحانه
 و المعنى بهذا الذى ذكرناه و من طن ان لفظ سيم نظرون
 تركيبى فقد اخطا با زكويه فى نفسى كه نه اى لا يكون
 الامر المذكور كس سيم نخواهد بودن اى لا يشع احد
 من مشايعه جالك **حكايه** داسته دي راويم
 بحيث شخصى بياء الوصه فيها كرتا و رافى از و
 بكفا راى لا يطلب من ذلك الجيب غير الكلام جور
 فراوان بر دى و حمله به كران كردى قد عرضت فراوان
 و يى كران بارى بطريق نصيحتش كفتم و انم كه ترا در حشمت

تويت
 تويت
 تويت

اين منظور يعنى المحبوب على و عرض نفسى نيست
 و بناى اين مودت بر زكوى بفتح الواو المعينه نه النون التانيه
 اذا و قلت الفعل و غير انصبت نحو نداستى
 دانم و اذا لم تدخل على شئ كتبت بالهاء و من قال منا
 مقصود من نيست فقد اخطا و لم يعرف ان صاحب
 بحر الغريب قال ان لفظ نه حرف نفي و الهاء فى آخره
 علامه با وجود اين يعنى اى فاذا كان الامر كذلك لا يبين
 قدر علامه باشد خود را تمام كرون قال عليه السلام اتقوا
 مواضع التهم و جورى اذ بان بودن كفت فا عايمه
 اى بار عتاب از امان روزگارم ببارك باره درين
 مصلى كه تو كويى من ترك الموده لاجل التهم و الاذيه
 انديشه كردم صبر بر جفاى او سهله تا بيايد كبريا و اى
 مشايعه جاهل كما قال و حكيمان كلفه اذ دل بر جفاى
 نهادن بر اذيه جفاى اذى آسا ترست كه جفاى زمت
 بر كرتن **شوي** ايكى اى او بيشتر ايد بود الذى لا يفتح
 الا تمام بدو كه جفاى كند بيا بد بود اى ينيغى التحن
 دل بيش دلبري دارد اى من يكون قلبه عند محبوب
 يعنى تعلق به قلبه ريش در دست و يكرى دارد
 اى لحنه فى بد الفرو و هو الجيب قد وقع فى بعض النسخ
 هنا موهوبى بالهك اصله بالاهك معناه بالترس
 جليلد و يولار صيايى در كردن اى فى عنقه نتوانند
 تخويش رفتن يعنى لا يملك ان يذنب اين تدبيره
 روزى از دوست بالواو بين الدال و السين بمعنى
 الجيب لا يواو و يعنى ايد كاطن كفتش زنه را يعنى
 قلت بوا من الامام حى طباى الجيب لا مان منك من
 غلطى فى اللفظ اخطا فى المعنى حيث قال يعنى كفتم از
 دستش و قد يقال معناه كفتش كه زنه را زكوت

اين
 اى مراد
 اى مراد
 اين
 اين
 اين